

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2025

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Algemeen bestuursrecht	2
Schadevergoedingsrecht	3
Handhaving	4
Omgevingsrecht	6
Omgevingswet	6
Wabo	7
Natuurbescherming	10
Waterwet	11
Wro	12
Bijstand	13
Volksverzekeringen	14
Sociale zekerheid overig	15
Bestuursrecht overig	16
Basisregistratie personen	16
Open overheid	17
Vreemdelingenrecht	18
Asiel	18
Regulier	21

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Algemeen bestuursrecht

JnB 2025, 648

MK ABRS, 15-05-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:2230](#)

de Nationale ombudsman.

Awb 8:25 lid 1

VERTEGENWOORDIGING. WEIGERING GEMACHTIGDE. I.c. wordt geoordeeld dat er, gezien de wijze waarop [persoon] als gemachtigde in zaken bij de Afdeling optreedt, sprake is van ernstige bezwaren tegen hem. De vermenging door [persoon] van zijn eigen belangen met die van partijen voor wie hij optreedt als gemachtigde draagt daar extra aan bij. Omdat sprake is van een patroon van onacceptabele gedragingen, dat in iedere zaak zichtbaar is, is er voldoende aanleiding [persoon] in deze zaak als gemachtigde te weigeren.

JnB 2025, 649

MK ABRS, 25-06-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:2846](#)

minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid.

Awb 7:4, 8:29

GEHEIMHOUDING. RECHT OP EERLIJK PROCES. I.c. wordt geoordeeld dat het recht op een eerlijk proces niet is geschonden. Volgens vaste rechtspraak is het recht op een eerlijk proces niet in zijn essentie beperkt als betrokkene geen inzage krijgt in sommige stukken. Verwijzing naar uitspraak ABRS, 31-10-2001, [ECLI:NL:RVS:2001:AE3244](#). De reden daarvoor is dat de beperkingsmogelijkheid bij toepassing van de regelingen van artikel 7:4 en artikel 8:29 van de Awb met voldoende waarborgen is omkleed. Uitsluitend als zich gewichtige redenen voordoen en die zwaarder wegen dan het belang van de andere partij, kan de kennisneming worden beperkt. In de rechterlijke procedure beoordeelt de rechter of het belang waarop de verzoeker zich beroept aan de orde is en weegt vervolgens af of dat belang in dat geval zwaarder moet wegen dan het belang van de andere partij om kennis te kunnen nemen van de stukken. In wat [appellante] heeft aangevoerd wordt geen grond gezien om deze rechtspraak te wijzigen.

JnB 2025, 650

ABRS, 25-06-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:2858](#)

college van burgemeester en wethouders van 's-Hertogenbosch.

Awb 8:77 lid 3

UITSPRAAK. I.c. wordt overwogen dat de zaak is behandeld door de enkelvoudige kamer van de rechtbank. De uitspraak van de rechtbank is in het openbaar uitgesproken op 5 juli 2023 en ondertekend door de griffier. In de uitspraak is de naam van de rechter vermeld die als lid van de enkelvoudige kamer de zaak heeft behandeld. In de uitspraak is vermeld: "de rechter is verhinderd te ondertekenen". Daarmee is voldaan aan artikel 8:77, derde lid, van de Awb. Van strijd met de openbare orde is niet gebleken. Daarbij is van belang dat de zaak enkelvoudig is behandeld, zodat het lid van de enkelvoudige kamer dezelfde persoon is als de voorzitter als bedoeld in artikel 8:77, derde lid, van de Awb.

[Naar inhoudsopgave](#)

Schadevergoedingsrecht

JnB 2025, 651

MK ABRS, 25-06-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:2852](#)

college van burgemeester en wethouders van Horst aan de Maas.

EVRM Eerste Protocol 1

NADEELCOMPENSATIE. Afwijzing verzoek om nadeelcompensatie vanwege besluit waarbij weg aan openbaarheid is onttrokken. I.c. wordt het standpunt van het college gevolgd dat het causaal verband tussen het onttrekkingsbesluit en de gestelde schade ontbreekt. Voor zover [appellante] heeft bedoeld te betogen dat zonder het bieden van nadeelcompensatie voor de schade die zij stelt te lijden als gevolg van het onttrekkingsbesluit, het college in strijd handelt met artikel 1 van het Eerste Protocol bij het EVRM, wordt geoordeeld dat die bepaling in dit geval niet leidt tot een verdergaande verplichting dan de nationale nadeelcompensatieregeling op grond van het beginsel van gelijkheid voor de publieke lasten. [appellante] wordt in haar eigendomsrecht niet beperkt door het onttrekkingsbesluit. Het onttrekkingsbesluit ziet immers niet op de percelen van [appellante]. Ook is hiervoor vastgesteld dat de gestelde schade niet het gevolg is van het onttrekkingsbesluit.

JnB 2025, 652

CRvB, 27-05-2025, [ECLI:NL:CRVB:2025:869](#)

college van burgemeester en wethouders van Den Haag.

EVRM 6

REDELIJKE TERMIJN. Afwijzing dwangsomverzoek. Bij een geschil over een zeer gering financieel belang hoeft geen vergoeding van immateriële schade te worden toegekend, maar kan worden volstaan met de constatering dat de redelijke termijn is overschreden. Verwijzing naar arrest HR, 19-02-2016, [ECLI:NL:HR:2016:252](#) (r.o. 3.9.6). Bij het vaststellen van het financiële belang gaat het in het algemeen niet om een belang dat is gemoeid met nevenbeslissingen van bestuursorganen en rechters zoals bijvoorbeeld beslissingen over de verschuldigdheid van een dwangsom wegens niet tijdig beslissen. Dat geldt ook indien in hogere instantie een dergelijke nevenbeslissing mede of uitsluitend in geschil is. Verwijzing naar uitspraken CRvB, 11-12-2024, [ECLI:NL:CRVB:2024:2383](#), en 12-12-2024, [ECLI:NL:CRVB:2024:2408](#). I.c. procedeerde appellant slechts over de dwangsom, terwijl hij daarnaast in verzet een verzoek om schadevergoeding heeft gedaan. Volstaan wordt daarom met de constatering dat de redelijke termijn ten tijde van de uitspraak van de rechtbank met bijna acht maanden is overschreden. Omdat appellant geen schadevergoeding toekomt, heeft appellant geen recht op vergoeding van de proceskosten voor het indienen van het verzoek.

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB 2025, 653

Voorzieningenrechter Rechtbank Midden-Nederland, 20-06-2025, [ECLI:NL:RBMNE:2025:2944](#)
burgemeester van de gemeente Noordoostpolder.

Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM) 8

Grondwet 10

Gemeentewet 125

Algemene Plaatselijke Verordening (APV) 3.4

HANDHAVING. BEVOEGDHEID. SLUITING WONING. ILLEGALE PROSTITUTIE. Sluiting woning voor drie maanden. I.c. wordt geoordeeld dat de burgemeester niet bevoegd was om de woning te sluiten. De burgemeester heeft weliswaar de bevoegdheid om een einde te maken aan een overtreding van artikel 3.4 van de APV, maar niet als hij door gebruikmaking van artikel 125 van de Gemeentewet een inbreuk maakt op de persoonlijke levenssfeer van verzoeker. Daarvan is hier sprake. De burgemeester stelt zich op het standpunt dat verzoeker een seksinrichting in de woning exploiteert, maar erkent ook dat verzoeker in de woning woont. Nu het om een woning gaat die als zodanig in gebruik is, behoort die woning tot de persoonlijke levenssfeer van haar bewoner, in dit geval verzoeker. Een ieder heeft recht op eerbiediging van zijn persoonlijke levenssfeer, zo schrijven artikel 10 van de Grondwet en artikel 8 van het EVRM voor. Een inperking daarvan is alleen toegestaan als daarvoor een afdoende grondslag bestaat in een wet in formele zin. Artikel 125 van de Gemeentewet is dat niet. Artikel 125, derde lid, van de Gemeentewet geeft de burgemeester slechts de algemene bevoegdheid tot oplegging van een last onder bestuursdwang als de last dient tot handhaving van regels die hij uitvoert. Als er dus regels in het geding zijn waarover hij zelf gaat, zoals artikel 3.4 van de APV, kan de burgemeester hiertegen handhavend optreden. Dit is te algemeen om als specifieke wettelijke basis te gelden voor de sluiting van een woning. Als dit voldoende basis zou zijn, zou de burgemeester immers bij overtreding van door de gemeente zelf vastgestelde regels al bevoegd zijn om woningen te sluiten en zodoende grondrechten in te perken. Dit verhoudt zich niet tot de beperkingssystematiek zoals neergelegd in de Grondwet en het EVRM.

JnB 2025, 654

Rechtbank Noord-Nederland, 20-06-2025, [ECLI:NL:RBNNE:2025:2536](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Smallingerland.

Bouwbesluit 2012 7.22

HANDHAVING. OVERTREDING. OVERLAST HOUTKACHELS. Afwijzing handhavingsverzoek vanwege overlast door houtkachels. I.c. wordt geoordeeld dat het college onvoldoende heeft gemotiveerd dat geen sprake is van een overtreding van artikel 7.22 van het Bouwbesluit. Het college heeft op basis van de uitgevoerde controles niet vast kunnen stellen dat geen sprake is van overmatige hinder als bedoeld in artikel 7.22 van het Bouwbesluit. De controle op in ieder geval één van de twee percelen waartegen het handhavingsverzoek zich richt, heeft niet onder representatieve omstandigheden plaatsgevonden. Ter zitting is namelijk gebleken dat de controle op het perceel van derde-partij van tevoren was aangekondigd, zodat overlast op dat moment niet te verwachten was. Het had op de weg van het college gelegen om nader onderzoek te doen. Verder kan aan de bevindingen uit het buurtonderzoek niet de betekenis worden toegekend die het college daaraan heeft toegekend omdat er geen representatieve controle heeft plaatsgevonden door een toezichthouder. Verwijzing naar ABRS 22-11- 2023, [ECLI:NL:RVS:2023:4319](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Omgevingswet

JnB 2025, 655

Rechtbank Overijssel, 16-06-2025, [ECLI:NL:RBOVE:2025:3805](#)

college van burgemeester en wethouders van Hardenberg, het college.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo)

Omgevingswet

Vangnetregeling Omgevingswet 2.1b lid 2

OMGEVINGSWET. HANDHAVING. OVERGANGSRECHT. BEVOEGDHEID. Afwijzing

handhavingsverzoek erfafscheiding. I.c. is niet in geschil dat de erfafscheiding, bestaande uit gestapelde betonblokken, ten tijde van het handhavingsverzoek (19-10-2023) op grond van de toen geldende Wabo vergunningplichtig was, waardoor er sprake was van een overtreding. De rechtbank onderschrijft dit gedeelde standpunt. Volgens het college was ten tijde van het bestreden besluit (03-09-2024) op grond van de op dat moment geldende Omgevingswet ook sprake van een overtreding. Hierbij heeft het college verwezen naar artikel 2.1b, tweede lid, van de Vangnetregeling Omgevingswet. Hierin is de tekst van artikel 2.27, onder f, onder 3, van de bruidsschat gewijzigd/nader verduidelijkt. Deze wijziging is met terugwerkende kracht tot 1 januari 2024 in werking getreden. De bewuste erfafscheiding voldoet niet aan de eis, neergelegd in artikel 22.27, onder f, onder 3, van de bruidsschat, zodat het plaatsen van de erfafscheiding, bestaande uit gestapelde betonblokken, onder de Omgevingswet ook niet vergunningsvrij is. De rechtbank onderschrijft dit standpunt van het college. Omdat de vereiste omgevingsvergunning niet is aangevraagd en verleend, is er onder de Omgevingswet ook sprake van een overtreding. Nu er zowel ten tijde van het handhavingsverzoek op 19-10-2023 als ten tijde van de beslissing op dit verzoek op 03-09-2024 sprake is van een overtreding, heeft het college zich terecht op het standpunt gesteld dat de Wabo van toepassing is en dat hij bevoegd is om tegen de overtreding van artikel 2.1, eerste lid, onder a en c, van de Wabo handhavend op te treden.

JnB 2025, 656

Voorzieningenrechter Rechtbank Midden-Nederland, 03-06-2025, [ECLI:NL:RBMNE:2025:2678](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente De Ronde Venen, verweerder.

Omgevingswet

OMGEVINGSWET. OMGEVINGSVERGUNNING. VOVO. SPOEDEISEND BELANG.

Omgevingsvergunning verbouwen bestaand pand tot winkel in tuin- en dierbenodigdheden.

I.c. wordt geoordeeld dat verzoekster geen spoedeisend belang heeft bij het treffen van de gevraagde voorziening. De omgevingsvergunning is verleend voor bouwactiviteiten technisch en omgevingsplan voor een bestaand pand. Vergunninghouder heeft op eigen risico en voor eigen rekening een aanvang gemaakt met de bouwwerkzaamheden voordat de aan haar verleende omgevingsvergunning onherroepelijk is geworden. De bouwwerkzaamheden aan het reeds bestaande pand kunnen ongedaan worden gemaakt. Ook als het college in het kader van de heroverweging naar aanleiding van de door verzoekster ingediende bezwaren de omgevingsvergunning herroept, is het pand nog steeds bruikbaar voor een functie die op grond van het Omgevingsplan van de gemeente De Ronde Venen op het perceel is

toegestaan. Ook zijn de reeds uitgevoerde bouwwerkzaamheden op zichzelf omkeerbaar. Het pand kan worden teruggebracht in de staat waarin het zich bevond voordat vergunninghouder een aanvang met de bouwwerkzaamheden nam.

[Naar inhoudsopgave](#)

Wabo

JnB 2025, 657

Tussenuitspraak MK ABRS, 25-06-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:2855](#)

raad van de gemeente Beuningen, college van burgemeester en wethouders van Beuningen, college van gedeputeerde staten van Gelderland.

Wet ruimtelijke ordening (Wro) 3.30

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1

Wet natuurbescherming (Wnb)

WABO-(milieu). OMGEVINGSVERGUNNING. WRO. BESTEMMINGSPLAN.

NATUURBESCHERMING. NATUURONTHEFFING. WINDPARK. SLAGSCHADUW.

WINDTURBINETYPE. REKEN- EN MEETVOORSCHRIFT EN BEST BESCHIKBARE

TECHNIEKEN. WELSTAND. Vaststelling bestemmingplan 'Windpark Beuningen', verlenen omgevingsvergunning voor het windpark met vijf windturbines en verlenen natuuronthefing voor het project. I.c. wordt geoordeeld dat de gemeenteraad en het college van burgemeester en wethouders binnen 20 weken gebreken in het bestemmingsplan en de omgevingsvergunning moeten herstellen. Het college van B en W kan dit doen door onder meer de voorschriften van de omgevingsvergunning voor de activiteit milieu over slagschaduw aan te passen.

JnB 2025, 658

Rechtbank Gelderland, 19-06-2025, [ECLI:NL:RBGEL:2025:4661](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Zaltbommel.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1, 2.2, 2.10

Algemene Plaatselijke Verordening (APV) 4:15

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. AANVRAAG. WIJZIGING. ONDERGESCHIKTE AARD.

Weigering omgevingsvergunning voor reclamezuil. I.c. wordt geoordeeld dat het college het expliciete verzoek van eiseres om de aanvraag te wijzigen in een tijdelijke omgevingsvergunning had moeten aanmerken als een wijziging van ondergeschikte aard en dit dus had moeten meenemen in de beoordeling van de aanvraag.

[...] 3.1. Volgens vaste rechtspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: Afdeling) is geen nieuwe aanvraag nodig als de wijziging van het bouwplan van ondergeschikte aard is.

3.2. De rechtbank leidt uit de uitspraken van de Afdeling van 4 april 2012

[\[ECLI:NL:RVS:2012:BW0758\]](#) en 19 oktober 2022 [\[ECLI:NL:RVS:2022:3019\]](#) af dat het daarbij niet alleen kan gaan om wijzigingen van feitelijke aard, maar ook om een grondslagwijziging. Die uitspraken gingen over de wijziging van een aanvraag voor een vergunning van tijdelijke aard naar een permanente vergunning. De Afdeling heeft in die uitspraken niet overwogen dat een grondslagwijziging niet van ondergeschikte aard kan zijn. De Afdeling heeft wel geoordeeld dat een

wijziging van tijdelijk naar permanent niet van ondergeschikte aard is, maar de reden daarvoor was dat een bouwwerk daarmee een blijvende ruimtelijke uitstraling krijgt. In dit geval is dat niet aan de orde. Het enige verschil is dat het bouwwerk met de door eiseres voorgestelde wijziging maximaal 15 jaar ter plaatse mag staan. Ook een bouwwerk met een permanente vergunning mag echter al binnen 15 jaar worden verwijderd, zodat er geen nieuwe mogelijkheden bij komen. Evenmin krijgt het bouwwerk met deze wijziging een andere ruimtelijke uitstraling. Dat er in geval van een tijdelijke omgevingsvergunning een ander toetsingskader geldt waarbij er geen ruimte is voor een welstandstoets maakt het voorgaande niet anders. Uit de rechtspraak van de Afdeling volgt dat de mogelijkheid om een aanvraag te wijzigen of aan te vullen juist ook bedoeld is om geconstateerde beletselen voor het verlenen van de vergunning weg te nemen. [Zie onder meer de uitspraak van 4 april 2012, [ECLI:NL:RVS:2012:BW0758](#)] [...]

JnB 2025, 659

MK Rechtbank Rotterdam, 13-06-2025, [ECLI:NL:RBROT:2025:7191](#)

college van burgemeester en wethouders van Molenlanden, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder a, c, en e, 2.14 lid 3, 2.22 lid 5, 2.31 lid 2 aanhef en onder b

Wet geurhinder en veehouderij (Wgv) 2 lid 1, 3 lid 3

WABO(-milieu). Wijziging varkenshouderij. I.c. heeft het college bij de toepassing van artikel 2.31, tweede lid, onder b, van de Wabo onvoldoende gemotiveerd dat voorschrift 10.1.1 noodzakelijk is in het belang van de bescherming van het milieu. Artikel 2, eerste lid, van de Wgv heeft volgens de letterlijke tekst van die bepaling alleen betrekking op de beoordeling van geurhinder bij een beslissing inzake de omgevingsvergunning voor het oprichten of veranderen van een veehouderij. Daarvan is bij een ambtshalve wijziging van de voorschriften geen sprake. Gelet op wat de wetgever heeft beoogd met de exclusieve werking van de Wgv, had het college bij de invulling van het begrip “het belang van de bescherming van het milieu” in artikel 2.31, tweede lid, onder b, van de Wabo en artikel 2.22, vijfde lid, in samenhang met artikel 2.14, derde lid, van de Wabo aansluiting moeten zoeken bij artikel 2 van de Wgv. Dat wil in dit geval zeggen dat het college alleen ten behoeve van de toepassing van de ‘beste beschikbare technieken’ (bbt) had mogen afwijken van artikel 3, derde lid, van de Wgv.

[...] 2. Eiseres heeft een varkenshouderij aan het [adres 1]. Zij heeft een omgevingsvergunning aangevraagd voor het wijzigen van de luchtwassers en de dierindeling in haar varkenshouderij. Het aantal dieren neemt daarbij licht af ten opzichte van de eerder vergunde situatie. Met het bestreden besluit heeft het college hiervoor een omgevingsvergunning verleend voor de activiteiten bouwen, planologisch strijdig gebruik en het veranderen van een inrichting (artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder a, c, en e, van de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo)). [...] Met het bestreden besluit heeft het college ook een ambtshalve besluit genomen om de vergunningvoorschriften te wijzigen. Het college heeft dit gedaan op grond van artikel 2.31, eerste lid, aanhef en onder b, en tweede lid, aanhef en onder b, van de Wabo. [...]

9.1. Eiseres is het oneens met de voorgescreven geurnorm van 8,0 OUE/m3. Zij betoogt dat het college hiermee ten onrechte is afgeweken van de Wet geurhinder en veehouderij (Wgv). [...]

9.2. Het college heeft voorschrift 10.1.1 gebaseerd op artikel 2.31, tweede lid, aanhef en onder b, van de Wabo. Het college stelt zich op het standpunt dat de Wgv het exclusieve kader vormt voor besluiten op aanvragen om een omgevingsvergunning voor het oprichten of veranderen van een

veehouderij, maar dat de exclusieve werking niet geldt voor een besluit tot ambtshalve wijziging van de vergunningvoorschriften. [...]

9.4. Voor de beoordeling van geurhinder van tot veehouderijen behorende dierenverblijven heeft de Wgv exclusieve werking. De Wgv is daarvoor het enige toetsingskader. Dit volgt uit artikel 2, eerste lid, van de Wgv. De voorgeschreven geurnorm van 8,0 OUE/m³ wijkt af van de Wgv, omdat in dit geval artikel 3, derde lid, van de Wgv van toepassing is. De vraag die voorligt, is of de Wgv het college de mogelijkheid biedt om deze geurnorm toch voor te schrijven.

Daarbij is in de eerste plaats van belang dat de Wgv in artikel 2, tweede lid, een uitzondering maakt op de exclusieve werking van de wet. Die uitzondering geldt alleen voor het weigeren van de omgevingsvergunning omdat niet ten minste de voor de inrichting in aanmerking komende bbt worden toegepast en voor het stellen van voorschriften om te bereiken dat ten minste de voor de veehouderij in aanmerking komende bbt worden toegepast.

Het college heeft betoogd dat de exclusieve werking van de Wgv niet geldt voor een besluit tot ambtshalve wijziging van de vergunningvoorschriften. Het college heeft de geurnorm voorgeschreven op grond van artikel 2.31, tweede lid, onder b, van de Wabo. Die bepaling maakt het mogelijk om in het belang van de bescherming van het milieu de voorschriften van een omgevingsvergunning voor de milieuactiviteit ambtshalve te wijzigen.

Artikel 2, eerste lid, van de Wgv heeft volgens de letterlijke tekst van die bepaling inderdaad alleen betrekking op de beoordeling van geurhinder bij een beslissing inzake de omgevingsvergunning voor het oprichten of veranderen van een veehouderij. Daarvan is bij een ambtshalve wijziging van de voorschriften, zoals in dit geval aan de orde, geen sprake. De rechtbank maakt echter uit het bestreden besluit op dat de aanleiding voor het ambtshalve voorschrijven van de geurnorm in voorschrift 10.1.1 in dit geval de aanvraag om een omgevingsvergunning voor de verandering van de inrichting is geweest. In het kader daarvan zou artikel 3, derde lid, van de Wgv van toepassing zijn en zou het college daar vanwege de exclusieve werking van de Wgv alleen van kunnen afwijken op grond van artikel 2, tweede lid, van de Wgv, dus in verband met de toepassing van de bbt. Gelet op wat de wetgever heeft beoogd met de exclusieve werking van de Wgv, is de rechtbank van oordeel dat het college bij de invulling van het begrip “het belang van de bescherming van het milieu” in artikel 2.31, tweede lid, onder b, van de Wabo en artikel 2.22, vijfde lid, in samenhang met artikel 2.14, derde lid, van de Wabo aansluiting had moeten zoeken bij artikel 2 van de Wgv. Dat wil in dit geval zeggen dat het college alleen ten behoeve van de toepassing van de bbt had mogen afwijken van artikel 3, derde lid, van de Wgv. Een andere uitleg zou betekenen dat het college naar aanleiding van de ingediende aanvraag voor de verandering van de inrichting via een omweg voorschriften zou kunnen stellen die het bij de beslissing op de aanvraag niet aan de omgevingsvergunning had kunnen verbinden en dat de bescherming die artikel 3, derde lid, van de Wgv biedt aan bestaande situaties teniet wordt gedaan.

De rechtbank is van oordeel dat voorschrift 10.1.1 er niet toe strekt om te verzekeren dat ten minste de voor de inrichting in aanmerking komende bbt worden toegepast. In de eerste plaats heeft het college ter zitting gesteld dat de geurnorm niet in verband met de bbt is voorgeschreven, maar meer in het algemeen vanwege het belang van de bescherming van het milieu. Daarnaast stelt de rechtbank vast dat de toepasselijke BBT-conclusies voor intensieve pluimvee- en varkenshouderij (hierna: de BBT-conclusies) geen concrete geurnormen of een range voor geurnormen bevat, maar zich wat betreft geuremissies in BBT 13 beperkt tot het noemen van technieken.

Gelet hierop heeft het college bij de toepassing van artikel 2.31, tweede lid, onder b, van de Wabo

onvoldoende gemotiveerd dat voorschrift 10.1.1 noodzakelijk is in het belang van de bescherming van het milieu. Het bestreden besluit is in zoverre in strijd met artikel 3:46 van de Awb. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB 2025, 660

MK Rechtbank Den Haag, 25-06-2025, [ECLI:NL:RBDHA:2025:10993](#)

college van Gedeputeerde Staten van Zuid-Holland.

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.7

NATUURBESCHERMING. NATUURVERGUNNING. Verlenen natuurvergunning Binnenhof. I.c. wordt geoordeeld dat de renovatie van het Binnenhof mag worden voortgezet en dat het Binnenhof vervolgens weer in gebruik mag worden genomen. Gegronde beroep met instandlating van de rechtsgevolgen. **AANVRAAG.** De renovatie van het Binnenhof en het gebruik van het Binnenhof na afloop van de renovatie zijn onlosmakelijk met elkaar verbonden. De renovatie wordt immers uitgevoerd met het oog op het daaropvolgende gebruik van het Binnenhof. Dit betekent dat sprake is van één project dat in het kader van de vergunningverlening niet mag worden opgeknipt in kleinere deelprojecten. Dit is ook niet gebeurd. **JURISPRUDENTIEWIJZIGING INTERN SALDEREN.** Verwijzing naar ABRS 18-12-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:4923](#) en [ECLI:NL:RVS:2024:4909](#). **PROJECT.** Geen sprake is van de ongewijzigde voortzetting van één-en-hetzelfde project. De renovatie moet worden gezien als een wijziging van het project. **STANDAARDONDERDEEL.** De inzet van de referentiesituatie met betrekking tot het gebruik van het Binnenhof moet niet worden gezien als standaardonderdeel. De inzet van de referentiesituatie voldoet niet aan de definitie van standaardonderdelen, reeds omdat de inzet van de referentiesituatie niet verplicht is voor alle renovatieprojecten. Verwijzing naar arrest van het Hof van 15 juni 2023, [ECLI:EU:C:2023:477](#) (Eco-Advocacy). **INTERN SALDEREN. REFERENTIESITUATIE.** In de passende beoordeling van 12-01-2024 zijn de stikstofdepositie als gevolg van het gebruik van het Binnenhof vóór de renovatie en de stikstofdepositie als gevolg van het gebruik van het Binnenhof na de renovatie tegen elkaar weggestreept. In de passende beoordeling wordt geconcludeerd dat de gebruiksfase na de renovatie niet tot extra stikstofdepositie zal leiden ten opzichte van de gebruiksfase vóór de renovatie, en dat deze daarom niet nader beoordeeld is. Dit is aan te merken als intern salderen met de referentiesituatie. Er is niet alleen sprake van intern salderen met de referentiesituatie wanneer een bestaande vergunde situatie wordt beperkt of beëindigd. De uitspraken ABRS van 18-12-2024 bieden hiervoor geen steun.

JnB 2025, 661

MK Rechtbank Den Haag, 25-06-2025, [ECLI:NL:RBDHA:2025:10991](#)

college van Gedeputeerde Staten van Zuid-Holland.

Wet natuurbescherming (Wnb)

NATUURBESCHERMING. HANDHAVING. BEGINSELPLICHT. EVENREDIGHEID. Weigering om handhavend op te treden tegen verbouwingswerkzaamheden aan het Binnenhof. I.c. wordt geoordeeld dat het college heeft mogen weigeren de werkzaamheden stop te zetten. Daarbij is relevant dat het alleen ging om het afmaken van voorbereidende werkzaamheden en dat zou worden gewacht met de daadwerkelijke renovatie tot de natuurvergunning in orde was. Deze voorbereidende werkzaamheden zorgden slechts voor een kleine stikstofdepositie op het Natura 2000-gebied 'Meijndel & Berkheide' en slechts voor een korte tijd, omdat de voorbereidende werkzaamheden op 1 juli 2023 klaar zouden zijn. Het stopzetten van de voorbereidende werkzaamheden zou bovendien tot vertraging leiden en voor grote financiële schade aan de zijde van het Rijksvastgoedbedrijf (RVB) zorgen. Het college heeft onder deze omstandigheden het onevenredig mogen vinden om de voorbereidende werkzaamheden direct stop te zetten.

In hetgeen eiseres heeft aangevoerd wordt geen reden gezien waarom het college in het kader van de belangenafweging de Landelijke Handhavingsstrategie Omgevingsrecht (LHSO) niet zou mogen toepassen. Er is ook geen reden voor het oordeel dat het college de LHSO niet juist heeft toegepast.

Zie in dit verband ook de uitspraak van dezelfde datum inzake [ECLI:NL:RBDHA:2025:10988](#).

Bij deze uitspraken is een [nieuwsbericht](#) ("Renovatie van het Binnenhof mag doorgaan") uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

Jurisprudentie Waterwet:

- ABRS, 25-06-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:2837](#);
- MK Rechtbank Rotterdam, 16-06-2025, [ECLI:NL:RBROT:2025:7423](#);
- MK Rechtbank Rotterdam, 16-06-2025, [ECLI:NL:RBROT:2025:7193](#);
- MK Rechtbank Midden-Nederland, 11-06-2025, [ECLI:NL:RBMNE:2025:2803](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Wro

JnB 2025, 662

MK ABRS, 25-06-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:2848](#)

raad van de gemeente Amsterdam, verweerder.

Dienstenrichtlijn 4

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1

Wet ruimtelijke ordening (Wro) 3.7, 7.2

WRO. BESTEMMINGSPLAN. FLITSBEZORGING VANUIT DARKSTORES.

DIENSTENRICHTLIJN. DISCRIMINATIEVERBOD. EVENREDIGHEID. Vaststelling

paraplubestemmingsplan 'Darkstores'. Met het parapluplan wordt de vestiging van zogenoemde darkstores in een groot gedeelte van Amsterdam planologisch niet meer rechtstreeks toegelaten, maar alleen via een omgevingsvergunning tot (binnenplanse) afwijking van het bestemmingsplan. In wat is aangevoerd worden geen aanknopingspunten gezien voor het oordeel dat artikel 1.3 van de planregels er feitelijk toe leidt dat een niet-Nederlandse speler op de Nederlandse dagelijkse boodschappenmarkt eerder als "darkstore" wordt aangemerkt dan een nationale aanbieder van dagelijkse boodschappen. I.c. wordt geoordeeld dat artikel 1.3 van de planregels er niet toe leidt dat dienstverrichters met een niet-Nederlandse nationaliteit of statutaire zetel uitsluitend of bij uitstek worden geraakt.

Verwijzing naar ABRS 19-12-2018, [ECLI:NL:RVS:2018:4173](#), r.o. 18.3.

De raad heeft voldoende gemotiveerd dat het gebruiksverbod strekt tot een goede ruimtelijke ordening en het doel (het nader kunnen reguleren van de vestigingslocatie van darkstores en het kunnen stellen van voorwaarden voor de vestiging daarvan met het oog op het borgen van een aangenaam woon- en leefklimaat en vestigingsklimaat) niet met andere, minder beperkende maatregelen kan worden bereikt.

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB 2025, 663

CRvB, 20-05-2025, [ECLI:NL:CRVB:2025:855](#)

college van burgemeester en wethouders van Maastricht.

Participatiewet (PW) 13 lid 2 aanhef onder c onderdeel 1

PARTICIPATIEWET. UITSLUITING VAN BIJSTAND O.G.V. ARTIKEL 13 LID 2, AANHEF, ONDER C, ONDERDEEL 1. Appellant woont in Nederland en studeert in Duitsland. Appellant is erop gewezen dat hij vanaf 1 september 2022 geen recht heeft op bijstand, omdat hij in Nederland kan studeren en aanspraak kan maken op studiefinanciering. Beroep op evenredigheidsbeginsel slaagt niet. Evenmin slaagt het beroep op het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel. Aangevallen uitspraak bevestigd.

4.1. Niet in geschil is dat er voldoende grondslag bestaat voor het standpunt van het college dat voor appellant de mogelijkheid bestond uit 's Rijks kas bekostigd onderwijs te volgen, in verband waarmee er een aanspraak op studiefinanciering was. Aan de voorwaarden van uitsluiting van bijstand op grond van artikel 13, tweede lid, aanhef en onder c, onderdeel 1, van de PW was dan ook voldaan. Tussen partijen is in geschil de vraag of het onevenredig is om van appellant te verlangen om in Nederland te gaan studeren. Daarnaast doet appellant een beroep op het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel.

4.2. De uitsluiting van bijstand waar het hier over gaat berust op een gebonden bevoegdheid op grond van een wet in formele zin. Het is vaste rechtspraak dat een bepaling van een wet in formele zin niet exceptief kan worden getoetst aan het evenredigheidsbeginsel, maar dat het onder bepaalde omstandigheden wel mogelijk is de wet in een concreet geval buiten toepassing te laten.

[\[ECLI:NL:CRVB:2025:700\]](#). Daarom is voor de beoordeling van deze beroepsgrond van belang of zich bijzondere omstandigheden voordeden die de wetgever niet of niet ten volle heeft verdisconteerd en die de toepassing van artikel 13, eerste lid, aanhef en onder c, onderdeel 1, van de PW zozeer in strijd doen zijn met het evenredigheidsbeginsel, dat die toepassing achterwege moet blijven. Wat appellant heeft aangevoerd houdt niet in dat zo een bijzondere omstandigheid bestaat. Daarom faalt het beroep op het evenredigheidsbeginsel.

4.3. Wat appellant aanvoert ten aanzien van het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel is een herhaling van wat hij in bezwaar en in beroep heeft aangevoerd. Het college heeft in het bestreden besluit gemotiveerd waarom de aanvraag van appellant in het licht hiervan is afgewezen. De rechtbank heeft in de aangevallen uitspraak uitgebreid gemotiveerd dat en waarom wat appellant op dit punt heeft aangevoerd geen aanleiding vormt om tot het oordeel te komen dat de afwijzing geen stand kan houden. Appellant heeft in hoger beroep geen redenen gegeven waarom het oordeel van de rechtbank op dit punt volgens hem onjuist of onvolledig is. De Raad is het eens met het oordeel van de rechtbank over het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel en met de overwegingen waarop dat oordeel is gebaseerd en neemt deze overwegingen, zoals weergegeven onder 2, over.

[Naar inhoudsopgave](#)

Volksverzekeringen

JnB 2025, 664

MK CRvB, 19-06-2025, [ECLI:NL:CRVB:2025:911](#)

Raad van bestuur van de Svb.

Algemene Kinderbijslagwet (AKW) 7a

Besluit uitvoering kinderbijslag (BUK) (tekst tot 1 juli 2024) 11

Regeling uitvoering dubbele kinderbijslag bij intensieve zorg (Regeling)

AKW. AFWIJZING DUBBELE KINDERBIJSLAG TERECHT. De Raad ziet geen aanleiding tot twijfel aan de conclusie van het CIZ dat, ook los van de criteria van het Beoordelingskader, er geen reden is om aan te nemen dat sprake is van intensieve zorg als bedoeld in artikel 11, eerste lid, van het BUK. Met name heeft appellante niet aannemelijk gemaakt dat de begeleiding op grond van de Jeugdwet erop wijst dat de verzorging en oppassing door de ouders in ernstige mate wordt verzaamd. Aangevallen uitspraak bevestigd.

4.5.2. De (medisch) adviseurs van het CIZ hebben inzichtelijk toegelicht dat onvoldoende is gebleken dat de zorgbehoefte van [naam zoon] als gevolg van zijn medisch objectieveerbare problematiek zodanig groot is dat op (een van) de items 'lichaamshygiëne,' 'begeleiding buitenshuis' en 'bezighouden, handreikingen' een punt zou moeten worden toegekend. De Raad onderschrijft het oordeel van de rechtbank dat het CIZ voldoende heeft gemotiveerd waarom [naam zoon] op deze items niet scoort en de uitgebreide overwegingen waarop dit oordeel berust. In hoger beroep heeft appellante opnieuw gewezen op de informatie van de behandelaars en begeleiders van [naam zoon] en toelichtingen gegeven op de omvangrijke zorg die [naam zoon] krijgt van de ouders, begeleiders en leerkrachten. Maar die informatie en toelichtingen maken voor wat betreft het item 'lichaamshygiëne' niet aannemelijk dat [naam zoon] bij wassen en aankleden permanente hulp van een ander nodig heeft. Wat betreft het item 'begeleiding buitenshuis' is niet aannemelijk dat [naam zoon] als gevolg van een ziekte of stoornis buitenshuis voortdurend begeleiding nodig heeft. Ook wat betreft het item ' bezig houden, handreikingen' maken de beschikbare informatie en toelichtingen niet aannemelijk dat [naam zoon] de hele tijd één-op-één begeleiding door een ander nodig heeft.

4.5.3. In april 2025 is het Beoordelingskader BUK 2025 tot stand gekomen, waarin het Beoordelingskader BUK 2018 in grote lijnen is gehandhaafd en op onderdelen is aangepast of verduidelijkt. De Svb heeft met verwijzing naar een nader medisch advies van het CIZ het standpunt ingenomen dat ook geen punt zou zijn toegekend voor de items 'lichaamshygiëne,' 'begeleiding buitenshuis' of 'bezighouden, handreikingen' als op de situatie van [naam zoon] het Beoordelingskader BUK 2025 was toegepast. Appellante heeft niet bestreden dat beoordeling op basis van het Beoordelingskader BUK 2025 niet tot een andere uitkomst zou leiden, zodat ook de Raad – los van de vraag welk beoordelingskader van toepassing is – daarvan uitgaat.

4.6. Appellante heeft aangevoerd dat los van de criteria van het Beoordelingskader sprake is van een situatie van intensieve zorg. Ook die beroepsgrond slaagt niet.

4.6.1. Het ligt in dat geval op de weg van de betrokkene om aan de hand van concrete, verifieerbare en te objectiveren feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hiervan sprake is. Appellante heeft in dit verband gewezen op de 16 uur begeleiding per week die [naam zoon] vanaf 2017 ontvangt op grond van de Jeugdwet en diverse (medische) stukken overgelegd.

4.6.2. In zijn medisch advies van 11 maart 2024 heeft het CIZ de beschikbare medische en andere informatie in de beoordeling betrokken. Daarbij is alle informatie van behandelaars onderkend en inhoudelijk meegewogen. De Raad ziet geen aanleiding tot twijfel aan de conclusie van het CIZ dat,

ook los van de criteria van het Beoordelingskader, er geen reden is om aan te nemen dat sprake is van intensieve zorg als bedoeld in artikel 11, eerste lid, van het BUK. Met name heeft appellante niet aannemelijk gemaakt dat de begeleiding op grond van de Jeugdwet erop wijst dat de verzorging en oppassing *door de ouders* in ernstige mate wordt verzwaaard.

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB 2025, 665

MK CRvB, 18-06-2025, [ECLI:NL:CRVB:2025:910](#)

college van burgemeester en wethouders van Hengelo.

Wet maatschappelijke ondersteuning 2015 (Wmo 2015)

Beleidsregels maatschappelijke ondersteuning gemeente Hengelo 2020 2.2, 2.4.1, 2.4.2, 2.4.3, 2.4.4.

WMO. AANVRAAG MAATWERKVOORZIENING ONDERSTEUNING BIJ DE ALGEMENE DAGELIJKSE HANDELINGEN EN VAARDIGHEDEN. Het college heeft de ondersteuning ingedeeld in twee categorieën, OB1 en OB2. Het kenmerkende verschil is dat bij OB1 de ondersteuning is gericht op het uitvoeren van algemeen dagelijkse handelingen en vaardigheden, terwijl bij OB2 de ondersteuning is gericht op het terugkrijgen van de regie over en uitvoering van de algemene dagelijkse handelingen en vaardigheden. Bij OB2 is het uitgangspunt dat nog ontwikkeling mogelijk is, gekoppeld aan een bepaalde termijn. Uit de weergave van de bereikte resultaten over het afgelopen jaar blijkt dat appellante vooruitgang heeft geboekt, maar ook dat nog verbetering mogelijk is. Ook hieruit volgt dat die beoogde resultaten nog steeds waren gericht op ontwikkeling en terugkrijgen van de regie binnen een bepaalde termijn. De ondersteuningsbehoefte van appellante valt daarmee onder OB2 en dat betekent dat het college appellante ten onrechte in OB1 heeft ingedeeld. De aangevallen uitspraak zal worden vernietigd. De Raad ziet aanleiding om zelf in de zaak te voorzien en te bepalen dat aan appellante de maatwerkvoorziening OB2 wordt verstrekt voor de periode van 15 september 2022 tot en met 14 september 2023, met een omvang van maximaal 9386 minuten in de vorm van zorg in natura.

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Basisregistratie personen

JnB 2025, 666

MK ABRS, 25-06-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:2827](#)

college van burgemeester en wethouders van Maassluis.

Wet basisregistratie personen (Wet brp) 2.22

BASISREGISTRATIE PERSONEN. Registratie in de basisregistratie personen dat appellante met onbekende bestemming is betrokken. Verwijzing naar ABRS 13-03-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:1057](#), 26-04-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:1658](#), 23-09-2020, [ECLI:NL:RVS:2020:2270](#), 02-08-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:2978](#). I.c. wordt geoordeeld dat het college ten onrechte uit het adresonderzoek heeft geconcludeerd dat appellante niet meer op het adres woonde. Aan de voorwaarden van artikel 2.22 van de Wet brp, is niet voldaan. Gegrond beroep.

[...] 3.5. Toch is de Afdeling, anders dan de rechtbank, van oordeel dat het college ten onrechte in de brp heeft geregistreerd dat [appellante] is vertrokken naar een onbekende bestemming. Het college heeft namelijk ten onrechte uit het adresonderzoek geconcludeerd dat [appellante] niet meer op het adres woonde. Aan de voorwaarden van artikel 2.22 van de Wet brp, zoals weergegeven onder 3.2, is dan ook niet voldaan. De Afdeling overweegt daartoe als volgt.

3.6. Hoewel de bestuurlijke rapportage erg summier is, acht de Afdeling, anders dan [appellante], deze niet ongeloofwaardig, enkel vanwege de omstandigheid dat deze vier maanden na de huisbezoeken is opgemaakt. Echter, de bevindingen van de bestuurlijke rapportage zijn onvoldoende om daaruit te concluderen dat [appellante] niet op het adres woonde.

De twee huisbezoeken zijn slechts twee dagen van elkaar en allebei in de avond afgelegd, terwijl [appellante] heeft verklaard dat zij in de avond vaak van huis was voor haar werk in de evenementbranche. Dit is niet zonder meer een onaannemelijke verklaring. In de gegeven omstandigheden kunnen aan het feit dat zij bij deze twee huisbezoeken niet thuis is aangetroffen dan ook geen conclusies worden verbonden.

Verder hebben de rapporteurs geen bijzonderheden gemeld die op het niet daadwerkelijk bewonen kunnen wijzen, op een volle brievenbus en een enkele verklaring van een buurtbewoner na. Naar het oordeel van de Afdeling heeft [appellante] geloofwaardig verklaard dat zij niet altijd thuis sliep gedurende die periode. Volgens [appellante] had zij als gevolg van de coronapandemie minder inkomen. Door bij haar ouders en bij haar vriend te verblijven kon zij haar uitgaven beperken.

Ook de verklaring van de burens is in dit geval onvoldoende. [appellante] heeft ondertekende verklaringen van andere burens die het tegendeel beweren, overgelegd. De Afdeling ziet, zonder verdere aanknopingspunten, geen reden om aan deze verklaringen minder waarde te hechten, dan aan de summiere verklaring die is opgenomen in de bestuurlijke rapportage.

Verder acht de Afdeling van belang dat hoewel het gas-, water- en stroomverbruik in de onderzochte periode laag was, uit dit lage verbruik niet zonder meer kan worden afgeleid dat [appellante] niet op het adres woonde. [appellante] heeft als verklaring voor het lage verbruik gegeven dat zij vanwege de coronapandemie een laag inkomen uit haar onderneming had en daarom zo weinig mogelijk energie verbruikte en dat zij om die reden ook bij haar ouders of vriend verbleef. Dit is niet onaannemelijk. Ook heeft [appellante] in aanvulling daarop tijdens de zitting van de Afdeling geloofwaardig verklaard dat de woning niet beschikte over een cv-ketel. Deze omstandigheden

sluiten een daadwerkelijk laag verbruik niet uit. De volle brievenbus, en de verklaring van [appellante] daarvoor, roepen weliswaar vragen op, maar in samenhang gezien met het voorgaande en de verklaring van [appellante] dat zij niet alleen persoonlijke post maar ook post voor haar onderneming ontving, is dat onvoldoende om aan te nemen dat [appellante] niet op het adres woonde. Al met al zijn er in de omstandigheden van dit geval onvoldoende aanknopingspunten om aan te nemen dat [appellante] niet op het adres woonde, zodat er geen grondslag is voor het besluit om haar ambtshalve te registreren als met onbekende bestemming vertrokken.

[...] 4. Het hoger beroep is gegrond. De uitspraak van de rechtbank zal worden vernietigd. Doende wat de rechtbank had behoren te doen, zal de Afdeling het beroep tegen het besluit van 15 september 2022 gegrond verklaren en dat besluit wegens strijd met artikel 2.22, eerste lid, van de Wet brp vernietigen. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Open overheid

JnB 2025, 667

MK ABRS, 25-06-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:2838](#)

minister van Volksgezondheid, Welzijn en Sport.

Wet openbaarheid van bestuur (Wob)

Wet op de beroepen in de individuele gezondheidszorg (Wet BIG) 77

WOB. BIJZONDERE OPENBAARMAKINGSREGELING. Afwijzing verzoek openbaarmaking van informatie op grond van de Wob. De Wob is niet op de beslissingen van de tuchtcolleges van toepassing. Artikel 77 van de Wet BIG bevat voor deze beslissingen een bijzondere openbaarmakingsregeling met een uitputtend karakter, inhoudende dat de secretarissen van de tuchtcolleges gepseudonimiseerde afschriften van deze beslissingen kunnen verstrekken aan degene die daarbij belang heeft. Verwijzing naar ABRS 18-02-2004, [ECLI:NL:RVS:2004:AO3890](#) over een met artikel 77 vergelijkbare bepaling uit het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering. Dat de minister over afschriften van de beslissingen beschikt en dat er belang bestaat dat een ieder daarvan kennis kan nemen, doet aan de werking van artikel 77 niet af. Verwijzing naar ABRS 12-09-2018, [ECLI:NL:RVS:2018:2988](#).

JnB 2025, 668

Rechtbank Midden-Nederland, 11-04-2025, [ECLI:NL:RBMNE:2025:2789](#)

raad van de gemeente [plaats]

Wet open overheid (Woo) 2.2 lid 1 aanhef en onder a

WOO. VERZOEK. REIKWIJDTE. I.c. wordt geoordeeld dat het Woo-verzoek zich beperkt tot de reacties van fractievoorzitters gericht aan het Jachthuis. Naar hun aard vallen deze reacties niet onder de reikwijdte van de Woo. Daarbij wordt gewezen op artikel 2.2, eerste lid, aanhef en onder a, van de Woo, waarin is bepaald dat de wet van toepassing is op bestuursorganen. De gemeenteraad is zo'n bestuursorgaan. De reikwijdte strekt echter niet zo ver dat ook documenten die berusten bij individuele gemeenteraadsleden en hun fracties onder de Woo vallen. Dit wordt benadrukt op pagina 46 van de geconsolideerde artikelsgewijze toelichting bij de Woo van 22 oktober 2021, waarin een toelichting is gegeven op de bedoelde reikwijdte van de Woo. Dat documenten die bij gemeenteraadsleden berusten niet onder de Woo vallen,

is herhaald in de toelichting bij artikel 5.4a van de Woo, dat gaat over de ondersteuning van Kamerleden, statenleden en raadsleden.

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Asiel

JnB 2025, 669

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem, 26-06-2025, [ECLI:NL:RBDHA:2025:11172](#)

minister van Asiel en Migratie.

Vw 2000 28

ASIEL. De minister moet de asielaanvraag van eiser die veroordeeld is voor witwassen opnieuw beoordelen. De minister had onderzoek moeten doen naar het verzoek tot uitlevering en heeft dat niet gedaan. Dat eiser eerder in Duitsland en Nederland is veroordeeld - voor drugshandel, diefstal, heling en witwassen - is niet genoeg. Dit maakt namelijk niet dat er ernstige vermoedens zijn dat eiser betrokken is bij een criminele organisatie die zich bezig houdt met internationale drugshandel. Ook het feit dat eiser door Europol in de gaten wordt gehouden in verband met internationale handel van verdovende middelen, zegt niet dat hij dit misdrijf heeft begaan. De minister heeft de weigering van de asielaanvraag niet goed genoeg onderbouwd.

Bij deze uitspraak is een [nieuwsbericht](#) (Minister mocht asielaanvraag Bosnische crimineel niet weigeren) uitgebracht.

JnB 2025, 670

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Arnhem, 20-06-2025, [ECLI:NL:RBDHA:2025:10793](#)

minister van Asiel en Migratie.

Vw 2000 30 lid 1

ASIEL. DUBLIN. POLEN. De recente berichtgeving over gewijzigde regelgeving in Polen over de opschorting van het recht tot indiening van een asielaanvraag, leidt niet tot de conclusie dat de minister voor Polen niet meer mag uitgaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

JnB 2025, 671

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Arnhem, 25-06-2025, [ECLI:NL:RBDHA:2025:11149](#)

minister van Asiel en Migratie.

Vw 2000 28

ASIEL. De door de minister toegepaste geloofwaardigheidsbeoordeling, specifiek stap 2B van Werkinstructie (WI) 2024/6, is in lijn met het Unierecht.

Is de systematiek van WI 2024/6 in overeenstemming met het Unierecht?

10.2. Eiser betoogt allereerst dat de geloofwaardigheidsbeoordeling (stap 2) in WI 2024/6 te beperkt is. Artikel 31, zesde lid, van de Vw 2000 is volgens eiser leidend geworden in de geloofwaardigheidsbeoordeling, terwijl uit artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn blijkt dat meerdere feiten en omstandigheden van belang zijn bij de geloofwaardigheidsbeoordeling dan enkel dat wat in het vijfde lid is opgenomen. Het voordeel van de twijfel als aan cumulatieve voorwaarden wordt voldaan is niet bedoeld als uitgangspunt van de geloofwaardigheidsbeoordeling maar moet worden gezien als aanvulling op de geloofwaardigheidsbeoordeling, voor zover onderdelen van het asielrelaas niet met objectieve documenten zijn onderbouwd.

10.2.1. Deze beroepsgrond slaagt niet. Naar het oordeel van de rechtbank is WI 2024/6 in overeenstemming met het Unierecht. Het nationale recht heeft als uitgangspunt dat de vreemdeling zijn asiolverzoek aannemelijk moet maken: de stelplicht en de bewijslast liggen bij hem.¹⁴ Dit volgt uit artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000 en is ook tot uitdrukking gebracht in WI 2024/6. De minister beoordeelt volgens WI 2024/6 eerst of een vreemdeling zijn asielmotieven in voldoende mate met bewijsmateriaal heeft onderbouwd. Als de vreemdeling daarin slaagt, wordt het asielmotief daarom al geloofwaardig geacht en is een verdere geloofwaardigheidsbeoordeling niet noodzakelijk. In die situatie zijn de cumulatieve voorwaarden van artikel 31, zesde lid, van de Vw 2000 niet relevant. Maar de minister houdt ook rekening met de omstandigheid dat een vreemdeling niet altijd in staat is zijn relaas (volledig) met bewijsmateriaal te staven.¹⁵ In die situatie beoordeelt de minister, in lijn met artikel 4, vijfde lid, van de Kwalificatierichtlijn, of de vreemdeling voldoet aan de in artikel 31, zesde lid, van de Vw 2000 opgenomen voorwaarden. Is aan die voorwaarden voldaan, dan wordt de vreemdeling 'ontslagen' van de eis dat hij zijn asielmotieven (volledig) met bewijsmateriaal onderbouwt en is het asielmotief alsnog geloofwaardig. Artikel 31, zesde lid, van de Vw 2000 is dus niet, zoals eiser betoogt, het uitgangspunt van de geloofwaardigheidsbeoordeling. Het is niet de eerste stap, maar de tweede stap van die beoordeling. Die stap biedt de vreemdeling die niet in staat is zijn asielmotieven met bewijsmateriaal te onderbouwen, de mogelijkheid om zijn asielmotieven op andere wijze, hoofdzakelijk door middel van zijn verklaringen, aannemelijk te maken. Het verlicht, en niet verzwaart, aldus de bewijslast van de vreemdeling omdat er wordt afgeweken van het uitgangspunt dat hij bewijs moet aandragen van zijn volledige asielrelaas.

Hanteert de minister artikel 31, zesde lid, van de Vw 2000 als checklist?

10.3. Eiser betoogt verder dat de minister artikel 31, zesde lid, van de Vw 2000 bij de geloofwaardigheidsbeoordeling hanteert als een checklist, waardoor geen volledige beoordeling plaatsvindt.

10.3.1. Deze beroepsgrond slaagt niet. Vooropgesteld wordt dat deze 'checklist' niet bij elke beoordeling van alle asielrelazen een rol speelt. Het is namelijk niet van belang als de vreemdeling bewijs heeft aangedragen van zijn volledige asielrelaas. De voorwaarden van artikel 31, zesde lid, van de Vw 2000 spelen pas een rol als de vreemdeling dat niet heeft gedaan. Zoals hiervoor ook is weergegeven, volgt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie dat de vijf voorwaarden genoemd in artikel 4, vijfde lid, van de Kwalificatierichtlijn cumulatieve voorwaarden zijn. Voor zover eiser betoogt

dat de voorwaarden niet cumulatief zouden (mogen) zijn, volgt de rechtbank dat dus niet. Het niet voldoen aan één van die voorwaarden zou dus in beginsel kunnen volstaan om een vreemdeling niet het voordeel van de twijfel te geven ten aanzien van verklaringen waarvoor bewijsmiddelen ontbreken en om het asielmotief ongeloofwaardig te achten. Dit neemt niet weg dat de minister, zoals hierboven ook al diverse malen is opgemerkt, een asielaanvraag altijd op individuele basis moet beoordelen, met inachtneming van alle omstandigheden van het geval en rekening houdend met alle relevante feiten.¹⁶ Ook is in WI 2024/6 vermeld dat bij de beoordeling van de geloofwaardigheid alle feiten en omstandigheden worden betrokken. Voor zover eiser betoogt dat WI 2024/6 in de weg staat een volledige beoordeling van de asielaanvraag, volgt de rechtbank dat niet. De rechtbank betreft hierbij ook de toelichting van de minister in het verweerschrift en op zitting over de wijze waarop hij WI 2024/6 toepast. Volgens die toelichting beoordeelt de minister de voorwaarden uit artikel 31, zesde lid, van de Vw 2000 bij een geloofwaardigheidsbeoordeling individueel, waarbij wordt bekeken of het redelijk is om een bepaalde voorwaarde tegen te werpen. De rechtbank begrijpt hieruit dat de minister in het individuele geval beziet of het redelijk is te volstaan met de vaststelling dat de vreemdeling niet voldoet aan een enkele voorwaarde van artikel 31, zesde lid, van de Vw 2000. Hiermee is voldoende gewaarborgd dat de geloofwaardigheidsbeoordeling in overeenstemming is met het Unierecht. Of deze uitgangspunten ook voldoende worden toegepast en conform deze toelichting wordt gewerkt zal de rechtbank, waar relevant, in (toekomstige) individuele zaken, en ook in deze zaak, beoordelen.

Welke conclusie moet verbonden worden aan het niet voldoen aan artikel 31, zesde lid, van de Vw 2000?

10.4. Eiser betoogt dat de minister onjuiste gevolgen verbindt aan de omstandigheid dat niet voldaan is aan artikel 4, vijfde lid, van de Kwalificatierichtlijn. Hij wijst in dit verband op de Engelse en Franse taalversies van deze bepaling. Waar in de Nederlandse taalversie wordt gesproken over het geloofwaardig achten van een vreemdeling en het gunnen van het voordeel van de twijfel wanneer aan de voorwaarden van het vijfde lid is voldaan, wordt in de Engelse en Franse taalversie gesproken over het niet langer behoeven van bevestiging van specifieke aspecten wanneer daarvoor aan de voorwaarden in het vijfde lid is voldaan. Deze vertalingen impliceren dat het onderzoek naar de geloofwaardigheid niet klaar is wanneer niet is voldaan aan het vijfde lid.

10.4.1. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat verklaringen van de vreemdeling, ondanks het eventuele ontbreken van bewijsmateriaal daarvoor, geen nadere bevestiging behoeven, wanneer aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 4, vijfde lid, onder a tot en met e, van de Kwalificatierichtlijn is voldaan. Wanneer niet aan die voorwaarden is voldaan, is die bevestiging voor de verklaringen die niet met bewijzen gestaafd zijn alsnog nodig.¹⁷ In de structuur van WI 2024/6 vindt het onderzoek naar de identificatie van de feiten en omstandigheden en het vaststellen van het asielmotief plaats voorafgaand aan de beoordeling van de geloofwaardigheid van de asielmotieven. De vraag of zorgvuldig onderzoek heeft plaatsgevonden staat dan ook los van de beoordeling van de geloofwaardigheid.¹⁸ Als na afronding van een zorgvuldig onderzoek, na de beoordeling van de geloofwaardigheid wordt geconcludeerd dat verdere bevestiging nodig is, betekent dat naar het oordeel van de rechtbank dat de vreemdeling niet geslaagd is in de op hem rustende bewijslast en dat het relaas ongeloofwaardig is. Het betekent in ieder geval niet dat de minister gehouden is tot nader onderzoek. Artikel 4, vijfde lid, van de Kwalificatierichtlijn biedt hiervoor geen grondslag. De verwijzing naar de Engelse en Franse taalversie van artikel 4, vijfde lid, van de Kwalificatierichtlijn leidt niet tot een ander oordeel, nu daaruit niet een andere betekenis volgt dan de Nederlandse tekst.

Het voorgaande laat onverlet dat de vreemdeling in een later moment van de procedure alsnog bevestiging van zijn asielmotieven kan proberen te bewerkstelligen door bijvoorbeeld het overleggen van niet eerder overgelegde documenten. Onder omstandigheden kan dat betekenen dat de samenwerkingsverplichting voor de minister wederom in werking treedt.

10.5. Uit al het voorgaande volgt dat de geloofwaardigheidsbeoordeling in WI 2024/6 voldoet aan de eisen die artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn daaraan stelt. De beroepsgrond van eiser dat WI 2024/6 niet in overeenstemming is met het Unierecht slaagt dus niet.

[Naar inhoudsopgave](#)

Regulier

JnB 2025, 672

MK ABRS, 20-06-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:2748](#)

minister van Asiel en Migratie.

Vw 2000 14

EVRM 8

REGULIER. Bijkomende elementen van afhankelijkheid. Arrest Martinez Alvarado t. Nederland. De Afdeling komt tot de conclusie dat de minister niet deugdelijk heeft gemotiveerd dat er geen bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan tussen betrokkene en referent.

1. Betrokkene is geboren op [geboortedatum 1] 1972 en heeft de Syrische nationaliteit. Hij heeft verschillende lichamelijke handicaps. Hij lijdt aan hemiplegie, quadriplegie en convulsieve verlamming. Daardoor kan hij niet zelfstandig in zijn eerste levensbehoeften voorzien. Betrokkene heeft 24 uur per dag zorg nodig, omdat hij met alles geholpen moet worden. Doordat hij zijn handen niet kan gebruiken, kan hij bijvoorbeeld niet zelfstandig eten, drinken, scheren en naar het toilet gaan en kan hij een deur alleen met zijn gebit openen. Betrokkene wil verblijf als familie- of gezinslid bij zijn in Nederland wonende zus, geboren op [geboortedatum 2] 1965. Zij heeft op 12 oktober 2016 in Nederland een verblijfsvergunning asiel gekregen en is in deze zaak referent. [...]

4.2. Op 10 december 2024 heeft het EHRM het arrest Martinez Alvarado t. Nederland, [ECLI:CE:ECHR:2024:1210JUD000447021](#), gewezen. In dat arrest, dat gaat over een vreemdeling die door zijn beperkingen volledig afhankelijk is van de zorg van anderen en altijd door naaste familieleden is verzorgd, heeft het EHRM een schending van artikel 8 van het EVRM aangenomen. De Afdeling heeft de minister daarom gevraagd om gemotiveerd uiteen te zetten wat dit arrest betekent voor deze zaak. De minister heeft laten weten dat het arrest geen verandering brengt in haar standpunt dat de weigering om betrokkene een mvv te verlenen niet in strijd is met artikel 8 van het EVRM. Volgens de minister zijn de feiten en omstandigheden in beide zaken niet vergelijkbaar. [...]

Bespreking beroepsgronden

6. Betrokkene heeft allereerst beroepsgronden aangevoerd tegen het standpunt van de minister dat er geen bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn tussen hem en referent. Daarover oordeelt de Afdeling als volgt.

6.1. Vast staat dat betrokkene ernstige lichamelijke handicaps heeft en daardoor volledig afhankelijk is van de zorg van anderen. Ook is niet in geschil dat tot het moment waarop referent Irak heeft verlaten in juni 2015, toen betrokkene 43 jaar oud was, die zorg altijd door naaste familieleden is verleend. Aanvankelijk door de moeder, later bijgestaan door referent, die bovendien verpleegkundige is, en na het overlijden van de moeder door referent en haar gezin. Daarnaast betwist de minister niet dat het vertrek van referent en haar gezin naar Nederland in juni 2015 een gedwongen karakter had door de onveilige situatie in Irak. De minister gaat ervan uit dat betrokkene en referent op dat moment een zeer hechte band hadden.

6.2. Betrokkene voert terecht aan dat de minister bij haar standpunt dat er geen bijzondere elementen van afhankelijkheid zijn, ten onrechte heeft tegengeworpen dat het een eigen keuze van betrokkene en referent is geweest dat referent zonder hem naar Europa is gevlucht. [...] Mede gelet op de lichamelijke beperkingen die betrokkene heeft, heeft hij hiermee een plausibele verklaring gegeven waarom het voor hem geen optie was om met referent mee te reizen naar Nederland. Dat in deze zaak sprake was van een vluchtsituatie, is een relevant verschil met het arrest Martinez Alvarado en moet in het voordeel van betrokkene worden betrokken in de beoordeling.

6.3. Ook betoogt betrokkene terecht dat de minister hem ten onrechte heeft tegengeworpen dat hij en referent 2,5 jaar geen contact met elkaar hebben gehad en dat referent pas in 2019 een mvv-aanvraag voor hem heeft ingediend. Zoals referent tijdens de hoorzitting nareis heeft verklaard, heeft zij na haar vlucht aanvankelijk geprobeerd om contact te zoeken met betrokkene, maar liet hun broer, van wie betrokkene voor het contact afhankelijk was, dat niet toe en heeft hij op een gegeven moment tegen referent gezegd dat zij niet meer behoefde te bellen. Pas nadat de broer betrokkene alleen had achtergelaten in Soedan, kon betrokkene weer contact krijgen met referent en heeft referent kort daarna een mvv voor hem aangevraagd.

6.4. Betrokkene kan zich daarnaast niet verenigen met de motivering van het standpunt van de minister dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij voor zijn dagelijkse verzorging exclusief afhankelijk is van referent. Hierover overweegt de Afdeling als volgt. Vast staat dat betrokkene in Soedan geen familie heeft die voor hem kan zorgen. Ook is niet in geschil dat hij daar onder moeilijke omstandigheden verblijft en voor zorg afhankelijk is van de beschikbaarheid van hulp van derden, zodat niet kan worden gezegd dat in Soedan een realistisch zorgalternatief voorhanden is. Verzorging door eventuele familieleden in Syrië, het land van herkomst van betrokkene, is niet reëel, omdat er voor betrokkene een onoverkomelijke belemmering is om naar Syrië terug te keren. Een reële mogelijkheid dat in het land van herkomst of verblijf van betrokkene zorg wordt geboden door een familielid of door een realistisch zorgalternatief is er dan ook niet. Vergelijk paragraaf 49 van het arrest Martinez Alvarado. Verder kan exclusieve afhankelijkheid van een referent relevant zijn in de brede beoordeling die de minister moet maken, maar is die niet vereist om familie- en gezinsleven aan te kunnen nemen. Zie de uitspraak van 27 maart 2024, onder 5.2, en opnieuw paragraaf 49 van het arrest. De door de minister bij haar standpunt betrokken omstandigheid, dat referent sinds 2015 geen zorgtaken meer voor betrokkene heeft verricht, kan daarnaast niet los worden gezien van de onder 6.2 weergegeven reden waarom betrokkene niet met referent mee kon gaan, toen zij en haar gezin in 2015 Irak moesten verlaten. Tot dat moment heeft referent altijd een belangrijke rol gespeeld in de verzorging van betrokkene. Daartoe was zij als verpleegkundige ook goed in staat. Onder deze omstandigheden betoogt betrokkene terecht dat de minister aan het gegeven dat elders in Europa en in de Verenigde Staten familieleden van hem wonen en dat niet is gebleken dat zij niet voor hem kunnen zorgen, niet de betekenis mocht hechten die zij daaraan bij haar standpunt dat er tussen betrokkene en referent geen bijzondere elementen van afhankelijkheid bestaan, heeft toegekend.

6.5. Voor zover de minister betrokkene tegenwerpt dat referent hem niet financieel ondersteunt en dat dit niet duidt op bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen hen, gaat zij eraan voorbij dat referent heeft verklaard dat zij daar gelet op haar financiële situatie niet toe in staat is. Het standpunt van de minister, dat eventuele toekomstige financiële ondersteuning op afstand kan plaatsvinden, gaat eraan voorbij dat dit niet in de weg hoeft te staan aan de conclusie dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn. Vergelijk paragraaf 42 van het arrest Martinez Alvarado.

6.6. Betrokkene betoogt tot slot terecht dat het standpunt van de minister, dat zij de verslechterde veiligheidssituatie in Soedan niet bij haar beoordeling kan betrekken, omdat die dateert van na het peilmoment van de aanvraag, niet juist is. Omdat een besluit op bezwaar een volledige heroverweging is, moet de minister in dat besluit ook de feiten en omstandigheden meenemen die zich op dat moment voordoen. Vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 20 november 2024, [ECLI:NL:RVS:2024:4630](#), onder 5.1 en 5.2. Hoewel de minister kan worden gevolgd in haar standpunt dat humanitaire redenen geen grond zijn om een mvv op grond van artikel 8 van het EVRM te verlenen, heeft betrokkene er terecht op gewezen dat paragraaf 3.4 van Werkinstructie 2020/16 wel degelijk ruimte laat om de algehele veiligheidssituatie in een land, voor zover die maakt

dat betrokkene nog meer problemen heeft om verzorgd te worden, te betrekken bij het antwoord op de vraag of er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn. De minister kan dan ook niet volstaan met het standpunt dat asielgerelateerde aspecten hierbij geen rol spelen en had daarom moeten beoordelen of de algehele veiligheidssituatie in Soedan bijdraagt aan het bestaan van familie- en gezinsleven tussen betrokkene en referent.

Conclusie

7. Onder de hiervoor weergegeven feiten en omstandigheden, komt de Afdeling tot de conclusie dat de minister niet deugdelijk heeft gemotiveerd dat er geen bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan tussen betrokkene en referent. Het beroep is gegrond. Het besluit van 26 maart 2024 wordt vernietigd wegens strijd met artikel 7:12, eerste lid, van de Awb. Dit betekent dat de minister een nieuw besluit op bezwaar moet nemen met inachtneming van deze uitspraak. Daar moet zij alle individuele omstandigheden bij betrekken. De Afdeling komt daarom niet toe aan bespreking van de beroepsgronden gericht tegen de belangenafweging. De minister moet de proceskosten van het beroep vergoeden.

JnB 2025, 673

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Utrecht, 18-06-2025, [ECLI:NL:RBDHA:2025:11173](#)

minister van Asiel en Migratie.

Vw 2000 14

REGULIER. Afsluitingsregeling langdurig verblijvende kinderen. Een moeder en drie minderjarige kinderen verblijven al sinds 2009 in Nederland. Het staat vast dat de moeder van drie minderjarige kinderen nalatig is geweest door zich niet beschikbaar te houden voor vertrek. De vraag is of deze nalatigheid, gelet op de gevolgen die dat voor de kinderen heeft, niet onevenredig bezwarend zijn. De minister had de in de BIC-rapporten neergelegde bevindingen over de ontwikkeling van de kinderen moeten meewegen in de beoordeling. De Afdeling heeft hiertoe in een eerdere uitspraak ook opdracht gegeven. De minister heeft niet onderkend dat de bevindingen in de BIC-rapporten moeten worden beoordeeld op evenredigheid, los van de vraag of het aan de moeder te verwijten valt dat zij buiten beeld is gebleven. Het tijdsverloop is relevant voor de beantwoording van de vraag in hoeverre het handelen en nalaten van de moeder (nog steeds) aan eisers kan worden toegerekend. Het beroep is gegrond, omdat de minister onvoldoende kenbaar is ingegaan op de omstandigheden, zoals discontinuïteit, instabiliteit en gebrek aan toekomstperspectief van het gezin. De problemen zijn dermate ernstig dat ontwikkelingschade zichtbaar begint te worden.

[Naar inhoudsopgave](#)